

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra SLÆGTEN

Citation: Wied, Gustav: "Slægten. 1967", i Wied, Gustav: *Slægten. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied06val-shoot-idm140460780232704/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Slægten. 1967

Kones Opførsel og Tale, at han enten sluttede med at te sig som Vesuv i Udbrud; eller han flygtede ind i sit Værelse eller ud i Mark og Skov, hvor han gemte sig knust af Sorg og Fortvivelse . . .

Men deres Sølvbryllupsfest havde de naturligvis fejret efter Ritus med Sang og Klang og Børn og Børnebørn og Gæster fra nær og fjern. Og Pastoren havde foræret sin Hustru Tøj til en Silkekjole, af saa svært et Stof, at en Forsoning imellem dem nær var bragt til Veje.

Men saa strandede den paa Besætningen!

— Vil Du tænke Dig, Mama, det regner ned i Jomfruværelset!

Det var den lille Karen, der kom styrtende ind i sin Moders Toiletværelse og berettede dette frygtelige Faktum.

Baronessen laa paa Chaiselonguen i vinrød, løstsiddende Morgendragt og røg Cigaret.

— Hvad er det for noget Snak, Baby! sagde hun og drejede Ansigtet om mod Datteren.

— Ved Gud, Mama! bedyrede Barnet og løftede sine store, sorte, fløjsbløde Øjne op mod Loftet — det regner lige midt ned paa Sybordet!

— Ja, Herregud, saa sig til Jomfru Petersen, at hun skal flytte Bordet og sætte et Vandfad under Dryppet! sagde Baronessen ærgerlig — Det kunde I vel for Resten nok have fundet paa af Jer selv! . . . Og gaa saa; jeg har Hovedpine!

Karen forsvandt lydløst, og Hendes Naade lagde Hovedet tilbage paa Puden. Hendes Ansigt var endnu ikke „behandlet“, saa hun saa' en Del ældre ud end længere op ad Dagen . . . .

Naar Baronesse Alvilda havde sagt til sin Mand, den Dag de holdt deres Indtog paa Næsset, at hun glædede sig meget til, at Datteren skulde komme, saa var det vel paa en Maade sandt nok. Men lagde man Mærke til, hvorledes hun behandlede Barnet, forstod man ikke ret hendes Art af Moderkærlighed.

Der var nemlig temmelig ofte Dage, hvor den gode Frue

slet ikke kunde taale at se sin Datter. Hvor hun opfandt de mærkeligste Straffe for Barnets mindste Forseelser. Bandt hende ved den ene Tommelfinger til en Dørlaas f. Eks , fordi hun havde revet et Hul paa sin Kjole!

Men saa kunde der jo rigtignok ogsaa være enkelte andre Dage, da Pigebarnet skulde færdes om Moderen fra Morgen til Aften; maatte følge hende, hvor hun gik og stod. Og paa saadanne Dage blev den ulykkelige Unge hvert Øjeblik overøst med de lidenskabeligste Kærtegn og fyldt med Bonbon og Kager, saa at der rent ud kunde være Fare for en Mavebetændelse!

Den lille blev naturligvis ved en saadan Opdragelsesmetode ganske forkrøbet i sit Forhold til Moderen.

Paa de gode Dage hang hun hende om Halsen, kyssede hende, kælede for hende og kaldte hende sin enestaaende, dejlige Mama, sin pragtfulde Mama, sin himmelske Mama! — Medens hun til Gengæld flyede hende, saa vidt det paa nogen Maade lod sig gøre, naar Moderen var i sit onde Lune: Mama er gal i Kalotten i Dag! sagde hun og fór ud af den ene Dør, naar hun hørte Baronessens Stemme bag den anden.

Og saa løb hun helst ned i Køkkenet til Pigerne, eller ned i Herskabsstalden til Julius, en fjorten-femtinaars, lys-haaret Knøs, der gik Jens Kusk og Jørgen Hingstepasser til Haande med at strigle, fodre og vande Hestene. Der kunde hun opholde sig i Timevis . . .

Naamen, Baronessen laa som sagt i Dag inde i sit Toiletværelse paa Chaiselonguen og røg en Cigaret og havde Migræne.

Det havde regnet tæt og tungt hele Formiddagen; men nu var Solen da ved at bryde igennem.

Siden sit Indtog paa Slottet havde Hendes Naade faret rundt paa Egnen og gjort Visitter. Hun var rullet af Sted med Kusk, Tjener, Mand og sølvpletteret Seletøj.

Men det hele Valfarteri var endt med at kede hende.

Saa en skønne Dag havde hun kastet sig over Husvæsenet og havde rumsteret i den Grad i Køkken. Kælder og Spisekammer, at den gamle Husjomfru havde baade bandet og slaat Kors for sig